

0106 – 6. januar

Det var synden, for at den skulle framstå som synd, som virket død i meg ved det som er godt, slik at synden kunne bli grenseløs syndig ved budet. Rom 7: 13.

Den sanne omvendelsen er lovens rette og gjennomgripende virkning i synderens hjerte. At dette får skje, er så nødvendig, at uten den er alt åndelig strev forgjeves. All tro, et liv i Guds frykt, ja, til og med Kristus og hans fullbrakte verk er forgjeves og uten frukt for de sjelene der dette ikke har skjedd.

Den som bare kjenner utslaget av synden i sine tanker, ord og gjerninger, og bare ser på dem. Bare arbeider og kjemper med dem. Og ikke gjennom lovens krav på hjertet synker ned i naturens urene hengemyr, så han kommer i nød. Det mennesket foretar bare en avstumpet, hyklersk omvendelse. Han omvender seg nok. Men bare fra et fritt verdslig livsmønster, til sin egen rettferdighet. Han blir en fariseer.

Der er også dem som kjenner ondskaper i sin egen natur, og hjertets urenheter og forderv, men som bare tar sin tilflukt til å våke, til å be, å kjempe, til forsakelse og et Gudfryktig vesen. De ser ikke at det ikke er noe som helst av dette som holder innfor Gud. De håper og håper på seier. Og det er dette deres øyne, deres forhåpning og trøst er rettet mot. Men disse blir også bare fariseere.

Kommer du ikke mens det ennå står så dårlig til, – mens du ennå ikke har vunnet den seieren du lengter etter, men fortsatt ligger over ende i din elendighet. Kommer du ikke mens du ennå ligger nede i denne fortapte tilstanden, til Kristus, til nåde, trøst og salighet utelukkende i Kristus, –. Så blir du aldri en sann kristen.

Du blir bare en bedratt gjerningskristen, som trøster deg i din omvendelse og gudfryktighet. Eller du blir en utmattet trelle som gir opp alt sammen og faller tilbake i likeglad sorgløshet. Eller faller tilbake i fortvilelse og fortapelse.

Nå taler vi ikke om dem som åpenlyst og bevisst kan forsvare forskjellige synder de ikke vil slippe. Nei, vi taler om dem som virkelig søker å nå inn gjennom den trange port, men ikke er i stand til det.

Feilen med alle disse er at de aldri vil lytte til, – eller også at det aldri blir rett forkynt for dem –, hva den rette omvendelse er, hva som er lovens rette virkning, dens egentlige mål og hensikt.

Å, om de ville legge merke til hva Herren taler i sitt ord! Hør nå! Skriften sier uttrykkelig: Alt det loven sier, taler den til dem som er under loven, for at hver munn skal bli lukket igjen, og for at hele verden skal bli straffskyldig for Gud. «Men loven kom inn ved siden av, for at fallet skulle bli større (sv: at synden skulle överflöda). Men der synden ble større, ble nåden enda mer overstrømmende rik» (sv: där överflödade då synden mycket mer).

Og denne sin dypeste virkning må loven få gjøre i ditt hjerte, hvis omvendelsen skal bli ekte. Det er ikke mer hellig og åndelig du skal bli, gjennom lovens krav og bud. Nei, det skal du bli gjennom en annen, han som døper med Ånd og ild.

Men gjennom loven skal du bli «straffskyldig», syndig, ja, «grenseløst syndig». Det er ikke noe annet som hjelper, hvis du noen gang skal lære hva det egentlig vil si å «ta imot» Kristus, så et nytt liv kan

fødes i hjertet ditt. «Hvis det var gitt en lov som hadde kraft til å gjøre levende, da ville rettferdigheten ha kommet ved loven. Men da døde altså Kristus forgjeves».

Loven utretter sitt egentlige verk bare når den får komme inn i hjertet. Slipper den bare til på det ytre, kan du bli svært from – i din kristelige aktivitet og egen innbilning. Du blir en fariseer, som vi har nevnt ovenfor. Slik en var Paulus inntil «budet kom», før lovens åndelige krav trengte inn på hjertet hans.

Slik er også mange kristelige mennesker i våre dager. De har den holdningen til loven, at det er egentlig gjennom den en blir bedre og helligere, hvis en bare tar seg alvorlig nok sammen og er innstilt på ikke å gi opp, men fortsette å kjempe, be og håpe.

Men den sanne omvendelsen går dypere. Den hisser opp hjertets ondskap, og gjør meg ikke bedre og bedre. Men syndig, «grenseløst syndig ved budet». Så jeg ser hvordan synden er der i alt jeg foretar meg. Jeg synes virkelig ille både om meg selv og min omvendelse, og får dermed ingen trøst i meg selv.

Legg merke til at når Kristus begynte å lære sine disipler, var det første han gjorde å utlegge lovens krav så høyt at ingen menneske skulle kunne oppfylle det. Se Mat 5: 21–48. Og når en mann trodde han levde etter det loven krevde, var ikke Kristus fornøyd, men skyndte seg straks å gi ham et bud som ble umulig for ham: «Hvis du vil være fullkommen, så gå og selg det du eier og gi det til de fattige». Han forsøkte ikke å gi mannen noen trøst i hans egenrettferdighet.

Derfor, når noen sier han vil omvende seg og bli hellig og god, da må vi svare ham: Ja, hvis du først blir en synder og ugudelig. Det vil si: Hvis du bare først kunne se din egen elendighet, lære å kjenne hva du er for en forlatt skapning, ugudelig og gjennom-fordervet. Så kunne du nok få en sann tro på ham «som rettferdiggjør den ugudelige». Og så etter hvert bli helliggjort og god.